

POSTANOWIENIE

Dnia 23 kwietnia 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Eugeniusz Wildowicz

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 23 kwietnia 2024 r.
sprawy: **1. P. W.**

2. K. Z.

skazanych z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k.,
z powodu kasacji wniesionych przez obrońcę
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Szczecinie
z dnia 9 listopada 2023 r., sygn. akt II AKa 199/23,
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Szczecinie
z dnia 13 czerwca 2023 r., sygn. akt III K 229/19

p o s t a n o w i ł

- 1. oddalić kasacje jako oczywiście bezzasadne,**
- 2. obciążyć skazanych kosztami postępowania kasacyjnego
w częściach na nich przypadających.**

[J.J.]

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Szczecinie, wyrokiem z dnia 13 czerwca 2023 r., sygn. akt III K 229/19:

I. uznał K. D. (obecnie Z.) i P. K. za winnych popełnienia zarzucanego im czynu, opisanego w punkcie 1 części wstępnej wyroku, a wypełniającego znamiona przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k., wymierzając każdemu z nich karę roku pozbawienia wolności;

II. uznał K. D. i P. K. za winnych popełnienia zarzucanych im czynów, opisanych w punktach 2-5 części wstępnej wyroku, wypełniających dyspozycję art. 286 § 1 k.k., przyjmując, że popełnione zostały w warunkach ciągu przestępstw w rozumieniu art. 91 § 1 k.k. i za ciąg ten wymierzył P. K. karę 8, a K. D. 6 miesięcy pozbawienia wolności;

III. uznał P. K. za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów, opisanych w punktach od 6 do 8 części wstępnej wyroku, stanowiących czyny ciągłe, wyczerpujących dyspozycję art. 286 § 1 k.k. przyjmując, że zostały popełnione w warunkach ciągu przestępstw w rozumieniu art. 91 § 1 k.k. i za ten ciąg przestępstw, na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i art. 91 § 1 k.k. wymierzył mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności;

IV. na podstawie art. 91 § 2 k.k. połączył kary pozbawienia wolności orzeczone wobec P. K. w punktach I, II i III części rozstrzygającej wyroku, w ich miejsce orzekając karę łączną roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności;

V. na podstawie art. 69 § 1 k.k., art. 70 § 1 k.k. warunkowo zawiesił wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego kary łącznej pozbawienia wolności na okres 2 lat próby;

VI. na podstawie art. 91 § 2 k.k. połączył kary pozbawienia wolności orzeczone wobec K. D. w punktach I i II części rozstrzygającej wyroku, w ich miejsce orzekając karę łączną roku pozbawienia wolności;

VII. na podstawie art. 69 § 1 k.k. i art. 70 § 1 k.k. warunkowo zawiesił wykonanie orzeczonej wobec K. D. kary łącznej pozbawienia wolności na okres 2 lat próby.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie, po rozpoznaniu apelacji obrońcy oskarżonych i prokuratora (na niekorzyść oskarżonych), wyrokiem z dnia 9 listopada 2023 r., sygn. akt II AKa 199/23, utrzymał w mocy wyrok Sądu I instancji.

Obrońca skazanych wniósł kasację od wyroku Sądu II instancji, zaskarżając go w całości i zarzucając mu zaistnienie bezwzględnej przyczyny odwoławczej z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k., polegającej na utrzymaniu w mocy wyroku Sądu I instancji, podczas gdy wyrok ten wydał Sąd nienależycie obsadzony, albowiem sprawozdawca w Sądzie I instancji - SSO K. C.– została powołana na urząd sędziego Sądu Okręgowego w Szczecinie na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa, ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw.

Podnosząc powyższe, skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Apelacyjnego w Szczecinie i utrzymanego nim w mocy wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie z 13 czerwca 2023 r., sygn. akt III K 229/19, oraz przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania w postępowaniu pierwszoinstancyjnym.

W pisemnej odpowiedzi na kasację obrońcy, prokurator wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja, jako bezzasadna w stopniu oczywistym, podlega rozpoznaniu i oddaleniu na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

Skarżący oparł kasację na zarzucie bezwzględnej przyczyny odwoławczej z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k., w związku z nienależytą obsadą Sądu I instancji. Zdaniem obrońcy Sąd ten orzekał w składzie niewłaściwym z uwagi na udział w nim SSO K.C., powołanej na stanowisko sędziego Sądu Okręgowego na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa, ukształtowanej w trybie ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. Zarzut ten nie został poparty żadną dodatkową argumentacją, wskazującą na związek wadliwości nominacji sędzi K.C. z ograniczeniem prawa oskarżonych do bezstronnego, niezawisłego sądu. Skarżący poprzestał na odwołaniu się do treści licznych judykatów Sądu Najwyższego, w których stwierdza się, że Krajowa Rada

Sądownictwa ukształtowana w trybie przepisów ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa jest niewłaściwie powołana, a co za tym idzie nominacje przez nią wskazywane na urząd sędziowski są dotknięte wadą (por. m. in. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 października 2023 r., III KK 60/23). Powołując się na orzecznictwo Sądu Najwyższego uczynił to jednak w sposób selektywny, pomijając tę jego część, w której Sąd Najwyższy stanowczo i konsekwentnie stwierdza, że brak podstaw do przyjęcia *a priori*, iż każdy sędzia sądu powszechnego, który uzyskał nominację w następstwie brania udziału w konkursie przed Krajową Radą Sądownictwa po 17 stycznia 2018 r., nie spełnia minimalnego standardu bezstronności i każdorazowo sąd z jego udziałem jest nienależycie obsadzony w rozumieniu art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. Dla skuteczności zaś zarzutu naruszenia art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k., na skutek udziału w składzie sądu powszechnego sędziego powołanego na stanowisko na wniosek tzw. neo-KRS, konieczne jest wykazanie *in concreto*, że z uwagi na dające się zidentyfikować okoliczności związane z powołaniem go do Sądu lub inne sugerujące związki z władzą wykonawczą sytuacje, istnieją tego rodzaju wątpliwości, iż sąd, w składzie którego zasiada taki sędzia, jest sądem nienależycie obsadzonym (por. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 27 czerwca 2023 r., II KO 121/22).

Zdaniem Sądu Najwyższego z samego więc faktu, że sędziowie sądu powszechnego, rozpoznający sprawę, uzyskali nominację na ten urząd, biorąc udział w konkursie przed Krajową Radą Sądownictwa po dniu 17 stycznia 2018 r., nie można wyciągać jeszcze wniosku, iż nie spełniają minimalnego standardu bezstronności i każdorazowo sąd z ich udziałem jest nienależycie obsadzony w rozumieniu art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. (tak Sąd Najwyższy w uchwale składu 7 sędziów SN z dnia 2 czerwca 2022 r., I KZP 2/22). Bezwzględna przyczyna odwoławcza zachodzi tylko wówczas, gdy wadliwość procesu nominacyjnego prowadzi w konkretnych okolicznościach do naruszenia standardu niezawisłości i bezstronności, co strona podnosząca zarzut nienależytej obsady sądu powinna wykazać. Nie może być mowy o jakimkolwiek automatyzmie w tej kwestii, lecz o ocenie zależnej od okoliczności danej sprawy (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 marca 2022 r., I KZP 13/21). Ponieważ w niniejszej sprawie skarżący nie przedstawił żadnych argumentów na poparcie stawianej tezy o

nienależytej obsadzie sądu, podniesiony przez niego zarzut naruszenia art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. nie mógł być uznany za zasadny.

Biorąc powyższe pod uwagę, wniesioną przez obrońcę kasację należało oddalić jako oczywiście bezzasadną, o kosztach postępowania rozstrzygając na podstawie art. 637a w zw. z art. 636 § 1 i 2 k.p.k.

[J.J.]

[ms]